

A Fővárosi Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság a Debrecenben, 2017. március hó 29. napján tartott harmadfokú nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A hivatalos személy elleni erőszak büntette miatt vádlott ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2016. évi november hó 7. napján kihirdetett 32.Bf.9530/2016/6. számú ítéletét helybenhagyja.

A harmadfokú eljárásban felmerült 22 310 (Huszonkettőezer-háromszáztíz) Ft bűnügyi költség az állam terhén marad.

I n d o k o l á s

A megismételt eljárásban eljáró elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét hivatalos személy elleni erőszak büntetében állapította meg (1978. évi IV. törvény 229. § (1) bekezdés).

Ezért 50 napi fizikai munkakörben letöltendő közérdekű munka büntetésre ítélte. Rendelkezett az önkéntes teljesítés hiánya esetén alkalmazandó büntetőjogi szankcióról. Döntött a bűnjel sorsáról és kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére a büntetés súlyosítása, felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása végett jelentett be fellebbezést. A vádhatóság az első két részcsелеkmény tekintetében megállapított tényállást és az abból levont jogi következtetést nem vitatta.

A vádlott és védője felmentésért éltek jogorvoslattal.

A ... Főügyészség átiratában a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezést azonos tartalommal és indítvánnyal fenntartotta, a bűnösségi körülmények körében kiegészítette, mivel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság - tévesen - a vádlott terhére súlyosító körülményt nem állapított meg, holott indokolt figyelembe venni, hogy a vádlott cselekményét büntető eljárás hatálya alatt valósította meg.

A vádlott terhére megállapítandó súlyosító körülmény továbbá abban nyilvánult meg, hogy a bűncselekményt annak tudatában követte el nagy nyilvánosság előtt, hogy magatartásával például szolgálhat a többiek számára, széles körben a rendőri intézkedés ellen hangolhat másokat.

A védő az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 351. § (2) bekezdés c) és d) pontjaiban írt okokból megalapozatlannak ítélte és az eljárás jogszerűtlensége miatt a vádlott felmentését indítványozta.

Hivatkozott a rendőri intézkedés szakszerűtlenségére és a Rendőrségi törvény 15-16. § -ban írtak sérelmére, mivel a szükségesség és arányosság követelményével szemben történt az intézkedés.

Kifogást emelt egyes tanúk vallomásainak kizárása, továbbá a Független Rendőri Panasztestület állásfoglalásának figyelmen kívül hagyása miatt.

Kiemelte, hogy a vádlott számára egyértelműen jogszerűtlenként volt értékelhető a rendőrök fellépése.

Összességében a vádlott felmentését kérte elsődlegesen bűncselekmény hiányában, másodlagosan tévedés címén.

A másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a vádlottat az ellene hivatalos személy elleni erőszak büntetvényének vádjára alól felmentette (1978. évi IV. törvény 229. § (1) bekezdés). Megállapította, hogy a büntető eljárás költségét az állam viseli, egyébként az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság eltérő döntése a Be. 386. § (1) bekezdés c) pontja alapján megnyitotta a harmadfokú eljárás lehetőségét.

A másodfokú bíróság ítélete ellen az ügyész fellebbezéssel élt a vádlott felmentése miatt, bűnösségének megállapítása és büntetés kiszabása érdekében.

Fellebbezésének indokai átiratában részletesen kifejtette az alábbiak szerint:

A másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság azért is vont le téves következtetést, mivel részben iratellenes megállapításokat tett, ugyanakkor az általa iratellenesnek tartott megállapításokat nem jelölte meg, azokat a tényállásból nem rekesztette ki. Az elsőfokú bíróság tényállását részben megalapozatlannak ítélte, azonban ennek okát a Be. 351. § (2) bekezdés b) pontjában jelölte meg, az iratellenességre nem hivatkozott. Tévedett továbbá a törvényszék, amikor indokolásában a felmentő rendelkezés jogi indokaként azt rögzítette, hogy a vádlottal szembeni rendőri intézkedés jogszerűtlen volt.

Az ítélet felülbírálatkor figyelembe veendő az ítéletben a bizonyítékok értékelése során rögzített tények abban az esetben is, ha ítéletszerkesztési hiba folytán nem történeti tényállásban, hanem az indokolásban kerültek rögzítésre. Tekintettel arra, hogy a törvényszék a rendőri jelentésben foglaltakat elfogadta az ítélet indokolásában (44. oldal) rögzített azon megállapítása, hogy a rendőrök 3 személy kiemelésére kaptak utasítást jogellenes cselekmények miatt a történeti tényállásba átemelhető lett volna, amennyiben a másodfokú bíróság az intézkedés megkezdésének jogalapját a tényálláshoz tartozónak tekinti.

Az ügyészség vitatta, hogy a vádirati, illetőleg ítéleti tényállásnak tartalmaznia kellett volna az elfogásnak, illetve az előállításnak a jogalapját.

Kifogásolta, hogy a törvényszék azonos intézkedésként kezelte az elfogást és az előállítást. Összefoglalva az intézkedés jogszerűségének és szakszerűségének kérdését. Utalt arra is, hogy a másodfokú bíróság által is rögzítésre került, hogy a vádlottal később a ... utcában közölték az intézkedés okát. Tekintettel arra, hogy a vádlott által tanúsított és az elsőfokú bíróság által bűnösséget megalapozónak talált magatartására még az intézkedés befejezését megelőzően került sor, így nincs kihatása annak a jogellenesség megítélésére, hogy a végrehajtásban részt vevő személyek nem adtak tájékoztatást a kiemelés jogalapját illetően.

A rendőri intézkedés jogszerűségének megítélése vonatkozásában nem bír jelentőséggel, hogy elfogása előtt közvetlenül nem tanúsított jogsértő magatartást, miként az sem, ha megállapítható lenne, hogy a kiemelésre szakszerűtlenül került sor.

Nem helytálló annak megállapítása sem, hogy a kiemelésre jogalap nélkül került sor. A jogalap a kiadott parancs volt. Jelentősége annak van, hogy nem álltak fenn a megtagadás feltételei. A hivatalos személy eljárása akkor nem jogszerű, ha az eljárás minden mérlegelés szükségessége nélkül egyértelműen, kétséget kizáró határozottsággal jogszerűtlennek mutatkozik.

A Független Rendőri Panasztestület állásfoglalásának okirati bizonyítékként történő értékelése, és megállapításának a tényállásba emelése sem vezethet a vádhatóság álláspontja szerint oda, hogy a bűncselekmény tényállásszerűségének vizsgálatát a bíróság ne a megállapított tények jogdogmatikai értékelése alapján hozza meg döntését.

A ... Fellebbezési Főügyészség átiratában az ügyészi fellebbezést szakszerű indokai alapján teljes körűen fenntartotta és a vádlott bűnösségének megállapítását indítványozta az 1978. évi IV. törvény

229. § (1) bekezdésébe ütköző hivatalos személy elleni erőszak büntetében, és vele szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés alkalmazására tett indítványt.

A harmadfokú eljárásban a Debreceni Ítéltábla az OBH Elnökének 369/2016. (VI. 27.) OBHE határozata alapján kirendelés folytán járt el.

Az ítéltábla az ügyészi fellebbezésre tekintettel a másodfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző első és másodfokú bírósági eljárást a Be. 387. §-a alapján a Be. 393. §-a szerinti nyilvános ülésen bírálta felül.

A nyilvános ülésen a ... Fellebbviteli Főügyészség jelenlévő képviselője a bejelentett ügyészi fellebbezést változatlan tartalommal, helyes indokai alapján fenntartotta és az alábbiakat emelte ki a vádhatóságnak az ítélettel szembeni kifogásai köréből. A másodfokú bíróság összemosta az intézkedés jogszerűségének és szakszerűségének fogalmát. Az ügyészi álláspont szerint annak a körülménynek, hogy a személy kiemelésének indokaként szolgáló tények nem szerepelnek az elsőfokú ítéleti tényállásban nincs jelentősége, egyrészt mert annak rögzítése nem szükséges. Jelentősége annak van, hogy a kiemelést fogantató rendőrök az illetékes parancsnoktól szolgálati úton erre az intézkedésre utasítást kaptak. Másrészt az elsőfokú bíróság az ítélet indokolási részében pontosan megjelölte a rendőri intézkedés alapját és annak okát. Mivel az ítélet egységes egész ezért e megállapítás átemelhető lett volna a tényállási részbe a másodfokú bíróság által. Végül a törvényszék tévesen azonos intézkedésként kezelte az elfogás és az előállítás jogi fogalmait. Összességében tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott minden mérlegelés szükségessége nélkül kétséget kizáró határozottsággal jogszerűtlennek értékelhette a rendőri intézkedést.

A védő felszólalásában az ügyészi fellebbezés indokaival és a ... Fellebbviteli Főügyészség indítványával kapcsolatban a következők szerint fejtegette ki álláspontját:

Tévesnek ítélte az ügyészi fellebbezés azon megállapítását, hogy a másodfokú bíróság ítélete egyértelműen nem jelölte meg az elsőfokú ítélet iratellenes megállapításait. Ennek ellentéte állapítható meg az ítélet 4. oldal 8. bekezdésében és az 5. oldal 6. bekezdésében. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság helyesen alkalmazta a Be. 352. § (1) bekezdés b) pontja alapján az iratok tartalma alapján a tényállás kiegészítését. A vádhatóság által a rendőri jelentés figyelmen kívül hagyásának sérelmezése megalapozatlan, mivel a jelentés egyes részeinek valóságtartalma az aláíró rendőröknek a tanúvallomása alapján megdőlt, másrészt a jelentés a vádlott okot adó cselekményére vonatkozó konkrét leírást nem tartalmaz.

A kiemelés jogalapjának kérdéskörében kiemelte, hogy a rendőri intézkedésnek oka kell, hogy legyen, ami nem az annak végrehajtására felhívó parancs. E szerint egy ok nélküli parancs alapján minden rendőri intézkedés jogszerű lenne. Szemben az ügyészi állásponttal helyesen hívta fel a másodfokú bíróság a Rendőrségi törvény 33. § (1) és (2) bekezdését az elfogás és előállítás okairól, mely szerint az előállításra bűncselekménnyel való gyanúsíthatóság miatt kerülhet sor. Az intézkedés okát - mint arra az ügyészi fellebbezés is utalt - elegendő az előállítás végeztével közölni. Ez a vádlottal közlésre nem került, ennek megtörténtét a törvényszék is tévesen állapította meg ítéletében.

Vitatta a védelem a vádhatóság azon álláspontját is, hogy mivel a vádlott kifogásolt magatartására még az intézkedés befejezését megelőzően került sor, ezért az előállítás jogalapjának közlése nem is érintheti a bűncselekmény megvalósulását. Ellentétben az ügyészi érveléssel a másodfokú bíróság nem csak abból következtetett a rendőri intézkedés jogszerűtlenségére, hogy a rendőrök nem ismerték a kiemelés okát, hanem abból is, hogy ilyen nem volt.

A védelem érvelése szerint az az ügyészi álláspont, hogy testi kényszer előzetes figyelmeztetés nélkül is alkalmazható, és ezt a másodfokú ítélet, mint lehetőséget említi, és az az ügyészi álláspont, mely szerint az, hogy a vádlott az elfogása előtt közvetlenül nem tanúsított jogsértő magatartást, illetve, ha a kiemelésre jogszerűtlenül került volna sor nem bír jelentőséggel nem foghat helyt.

A szakszerűség jogszabály által megkövetelt, jogszerű csak a szakszerű eljárás lehet. A jogszerűség körében a szükségesség és arányosság követelménye is értékelendő, amely ugyancsak sérült.

Kirívóan téves a vádhatóság azon álláspontja, hogy a rendőri intézkedés jogalapja az volt, hogy kiadták rá a parancsot, illetve az jogszerű eljárás, ha hivatalos személy olyat tesz, amire általában az előírások szerint jogosult. A védő kiemelte, hogy a parancs nem maga az ok, hanem az ok fennállása esetén az intézkedés végrehajtására történő utasítás.

Végül utalt a védő a Független Rendőri Panasztestület állásfoglalására, miszerint megfelelő jogalap hiányában került sor a vádlott személyi szabadságának korlátozására, és egyetértett a törvényszék azon következtetésével, hogy a vádlottnak fájdalmat okozó, szakszerűtlenül végrehajtott testi kényszer alkalmazását alappal értékelhetette nyilvánvalóan jogszerűtlennek. A vádlottnak az a magatartása, ami arra irányult, hogy a fájdalmas fogásból szabaduljon és tájékoztassák az intézkedés okáról nem érte el az erőszak szintjét.

A védő a törvényszék ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán egyrészt csatlakozott a védője által előadottakhoz, másrészt kiemelte, hogy egyértelműen jogszerűtlennek érezte a rendőrség eljárását, amikor a rendezvényről már távozóban volt kb. 20-30 fővel együtt és ekkor mintegy „emberrablás szerűen” kb. 30 rendőr rendkívül durván, neki fájdalmat okozva megragadta kezét-lábát és a kérdésére, hogy mi okból teszik ezt, választ nem kapott. A helyszínen készült videofelvételek bizonyítják, hogy semmi törvénybe ütköző dolgot nem tett, a rendezvényre történő belépéskor átvizsgáláson esett át.

Az ítélet tábla a felülbírálat során megállapította, hogy mind az első, mind a másodfokú bíróságok a perrendi szabályok sérelme nélkül folytatták le az eljárást, és ügyfelderítési kötelezettségüknek eleget tettek.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság részben iratellenes megállapításokat tett, okszerűtlenül zárt ki bizonyítékokat értékelési köréből, és emiatt téves jogkövetkeztetést vont le a vádlott büntetőjogi felelősségét illetően.

A törvényszék a Be. 351. § (2) bekezdés b) pontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást részben megalapozatlannak ítélte és az iratok tartalma alapján ítéletének 4. oldal 8. bekezdésében és az 5. oldal 6. bekezdésében kiegészítette.

A Be. 385. §-a alapján a harmadfokú bírósági eljárásban a másodfokú bírósági eljárásról szóló XIV. fejezet rendelkezéseit kell alkalmazni a XV. fejezetben foglalt eltérésekkel.

A Be. 386. § (1) bekezdés c) pontjának I. fordulata alapján a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye harmadfokú bírósághoz, ha az első fokon elítélt vádlottat felmentette.

A Be. 352. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság az iratok tartalma, ténybeli következtetés, vagy a felvett bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást állapíthat meg, ha a vádlott felmentésének van helye. Ugyanakkor felmentett vádlott büntetőjogi felelősségét a másodfokú eljárásban eltérő tényállás alapján nem lehet megállapítani.

Fentiek előrebocsátásával a tényállásnak a másodfokú bíróság általi - az iratok tartalma alapján történt - kiegészítése helyes volt, azonban - figyelemmel a védő észrevételére is - annyival szükséges még kiegészíteni, hogy a vádlott az előállítást követően az előállítás okáról érdemi tájékoztatást nem kapott. Az ún. tájékoztatás érdemi adatokat, konkrétumokat nem tartalmazott.

A törvényszék ugyanis ítéletének 4. oldal 11. bekezdésében azt rögzítette, hogy a vádlottal az előállítás okát csak a ... utcai fogdába történt előállítását követően órákkal később közölték, illetve a 6. oldal utolsó bekezdésében, hogy az intézkedés okát a kiemelés befejezése, megbilincselése utáni időben jelentősen később, csak a ... utcai fogdában közölték. Ilyen közlés nem hangzott el, a törvényszék által megállapítottak helyesbítendők, hogy a vádlottal csupán annyit közöltek, hogy fel lesz jelentve. Ezt az ítéletábra érdemi tájékoztatásnak nem tekinti. Azt helytállóan állapította meg a törvényszék, hogy a vádlottal szemben a 2009. március 15-én történtek miatt eljárást nem indítottak.

Osztotta az ítéletábra a törvényszék azon álláspontját is, hogy a Független Rendőri Panasztestület 205/2009. (VII. 8.) számú állásfoglalása okirati bizonyítékként értékelhető és kiemelt jelentőséggel bírt a bizonyítási eljárásban.

Az állásfoglalás rendelkező része megállapította, hogy a vizsgált ügyben alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor és ezt követően a panasztestület 11 oldalon át indokolta álláspontját, és igen részletesen foglalkozott a vádlott panaszában előadott minden körülménnyel, egészen odáig, hogy amikor a vádlottat 23 órakor elbocsájtották a fogvatartásból, a cipőfűzőjét már az utcán kellett megkötnie.

A másodfokú bíróság ítéletének 7. oldal utolsó két bekezdésében a következőket állapította meg.

Az ítéleti tényállás szerint is a rendezvényről távozó vádlott az ...-híd lábánál - helyesebben pillérjénél - magát a lábánál megtámasztva a falon hátrarúgta magát, amelynek következtében a vádlottat tartó több rendőr elveszítette egyensúlyát, melyet hátralépéssel nyertek vissza.

Így nincs olyan ítéleti ténymegállapítás sem, hogy a vádlott a rendőrök fogásából ezzel kiszabadította volna magát, vagy ezzel a szinte azonnali földre vitelét, megbilincselését, a rendőrök további eljárását megakadályozta volna. A törvényszék ezen megállapítása lényegét tekintve két irányú.

Az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény 229. § (1) bekezdése, de a jelenlegi Btk. 310. § (1) bekezdése szerint is a bűncselekményt azt követi el, aki hivatalos személyt jogszerű eljárásban erőszakkal, vagy fenyegetéssel akadályoz, intézkedésre kényszerít, vagy eljárása alatt, vagy eljárása miatt bántalmazza. Nyilvánvalóan az alapügyben és a megismételt eljárásban eljáró bíróságok eljárásuk során azt vizsgálták, hogy a vádlott magatartása tényállásszerű volt-e, illeszthető-e az a büntetni rendelt elkövetési magatartások valamelyikébe. A törvényszék ítéletének 7. oldal utolsó bekezdésének utolsó mondatában arra az álláspontra helyezkedett, hogy a tényállásban írt már korábban idézett vádlotti magatartás nem volt alkalmas az eljárás olyan mértékű és tartalmú akadályozására, amely a bűncselekmény megállapításához szükséges szintet elérte volna.

Az ítéletábra e körben utal a bírói gyakorlatnak ide vonatkozó döntéseire is. A 30/2012. számú (B.30.) Büntető Elvi döntés kimondja: „Akkor nem jogszerű a hivatalos személy eljárása, ha minden mérlegelés szükségessége nélkül és félreismerhetetlenül kétséget kizáró határozottsággal jogszerűtlennek mutatkozik. A hivatalos személy elleni erőszak akkor valósul meg, ha a hivatalos személy jogszerű eljárásában történő akadályozása erőszakkal történik. Az erőszakon olyan fizikai erő kifejtéssel történő közvetlen, vagy közvetett ráhatást kell érteni, amely a hivatalos személy eljárásával ellentétesen hat”.

A BH1999. 437. számú jogeset megállapítja, hogy a hivatalos személy elleni erőszak büntette megvalósul, ha az elkövető - akár közvetlen, akár közvetett formában - aktívan ellenszegülve, testi erő kifejtéssel gátolja, nehezíti, vagyis akadályozza a hivatalos személyt a jogszerű intézkedés megtételében. Kétségtelen, hogy az engedetlenség, a passzív ellenállás, az utasítás nem teljesítése egymagában nem ad alapot a hivatalos személy ellen irányuló erőszak megállapítására. Az erőszaknak ugyanis személy elleni testi erő kifejtésben kell megnyilvánulnia, mely erőszak a hivatalos személy testén hat és ekként akár közvetlen, akár közvetett formában számos módon

érvényesülhet. Az erőszak nem feltétlenül és szükségszerűen eredményezi testi sérülés bekövetkezését. A BH 2011. évi 31. számon közzétett eseti döntés szerint a cselekmény tényállásszerűségének feltétele, hogy a hivatalos személy intézkedése jogszerű legyen, a büntetőjogi védelem csak a jogszerű intézkedést illeti meg. A „jogszerűség” követelménye szerint az intézkedéssel érintett személy nem szegülhet szembe jogszerűen a hivatalos személy alakilag szabályos intézkedésével még akkor sem, ha az nem mindenben felel meg az intézkedésre vonatkozó jogi előírásoknak, utasításoknak, szakmai szabályoknak. Az ilyen jogsérelmek orvoslására jogorvoslati úton ennek hiányában a panaszjog keretében kerülhet sor. A hivatalos személy intézkedése csak akkor tekinthető jogszerűtlennek, ha az minden mérlegelés szükségessége nélkül nyilvánvalóan, félreismerhetetlenül jogszerűtlennek mutatkozik. Az ebben az értelemben vett intézkedés akadályozása (történjen ez akár erőszakkal, akár fenyegetéssel) nem tényállásszerű. Több hivatalos személy intézkedését egységesként kell felfogni, mint ahogyan több hivatalos személy intézkedésének akadályozása is egységet képez.

A védelem beadványában, illetve a szóban előadottakra figyelemmel szükséges még utalni EBH2009. 2007. számú döntésében foglaltakra is. A személy elleni erőszak közvetlenül, vagy dologról áttevően a testre irányuló olyan fizikai erő kifejtés, amely a passzív alanyra kényszerként hat. Amennyiben az elkövető ezt a személy elleni erőbehatást jogszerűen eljáró hivatalos személlyel szemben fejt ki, és ezzel (ha időlegesen is) megszakítja hivatalos eljárás keretében tartalmazó eseménysor folyamatos végrehajtását hivatalos eljárás akadályozásáról van szó. Az engedelmisség, az intézkedés tűrésének megtagadása nem esik (még akkor sem, ha az a hivatalos személyt kényszerítő eszközök igénybevétele indítja) az akadályozás, illetve az intézkedésre kényszerítés fogalma alá.

Fentiekből következően a harmadfokú bíróság álláspontja szerint maradéktalanul helyes a törvényszék, mint másodfokú bíróság eljárásának eredményeképpen levont, az ítélet 8. oldal 2. bekezdésében írt következtetése „mely szerint ezen túlmenően a vádlott a rendezvény helyszínén nem követett el büntetőjogilag értékelendő, vagy szabálysértést megvalósító magatartást - ezt a vele szemben indított eljárások hiánya alátámasztja -, így a vele szemben a korábbiakban írtak szerint jogszerűtlen, neki fájdalmat okozó, szakszerűtlenül végrehajtott testi kényszer alkalmazását a kiemelést végrehajtó rendőrök részéről alappal értékelhette nyilvánvalóan jogszerűtlennek.

A vádlott előállításának (melynek tartamát meghosszabbították) okáról konkrét érdemi tájékoztatást nem kapott, de azt mondták neki, hogy fel lesz jelentve. Vele szemben semmilyen eljárás a későbbiek során ezzel az ügyel kapcsolatban nem indult. Ezen eljárások hiánya alátámasztja, hogy a vele szemben korábban írtak szerint jogszerűtlen, neki fájdalmat okozó, szakszerűtlenül végrehajtott testi kényszer alkalmazását - a kiemelést végző rendőrök részéről - alappal értékelhette nyilvánvalóan jogszerűtlennek.

Az ítélet tábla azonban utal arra is, hogy a másodfokú, illetőleg a harmadfokú bíróságnak jelen eljárásában nem abban kellett állást foglalni, hogy a rendőri intézkedés mikor jogszerű és mikor nem, hanem abban, hogy a vádlott büntetőjogi felelőssége a vád tárgyává tett cselekményben megállapítható-e. Az eljáró valamennyi szintű bíróságoknak a vádról kellett döntenie, nem pedig arról, hogy a rendőrségnek hogyan kell eljárnia. Jelen ügyben a vádhatóság a vádlott ellen azért emelt vádat, mert álláspontja szerint hivatalos személy elleni erőszakot követett el. A harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság azon határozatát, miszerint a vádlott a vele szemben jogszerűtlenül kényszerítő eszközt alkalmazó rendőrök tevékenységét alappal értékelhette jogszerűtlennek, helyesnek ítélte. A harmadfokú bíróság álláspontja is az, hogy a törvényi tényállás egyik eleme, a jogszerű eljárás hiányzott és olyan magatartás, ami ettől eltérően az intézkedő rendőrök

vonatkozásában a hivatalos személy elleni erőszak bűncselekményének tényállását megvalósította volna az szintén nem állapítható meg.

Az ítéletábra, mint harmadfokú bíróság osztotta a Fővárosi Törvényszék álláspontját, hogy a vádlottal szemben a Be. 331. § (1) bekezdése alapján a Be. 6. § (3) bekezdésének a) pontja szerint bűncselekmény hiányában történő felmentésnek van helye.

A kifejtettek alapján az ítéletábra nem osztotta a vádhatóság bűnösség megállapítását célzó jogorvoslatát, túlnyomórészt egyetértett a védő színvonalas felszólalásában előadottakkal.

Az ítéletábra, mint harmadfokú bíróság a törvényszék, mint másodfokú bíróságnak az ítéletét - járulékos rendelkezéseit is törvényesnek találva - a Be. 397. §-a alapján helybenhagyta.

A harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről a Be. 381. § (1) bekezdése szerint történt rendelkezés, figyelemmel a Be. 385. §-ára. A bűnügyi költséget a Be. 339. § (1) bekezdése alapján az állam viseli.

Debrecen, 2017. március 29.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja, előadó,
Dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja

Záradék: A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 32.Bf.9530/2016/6. számú ítélete az ítéletábra jelen határozatával jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Debrecen, 2017. március 29.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó.